

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 395/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosti [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Michaelou Šterbákovou, Zvonárska 8, Košice, vedené pod sp. zn. Rvp 13335/2014 a sp. zn. Rvp 13336/2014, ktorými namieta

- porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 81/2013 a jeho uznesením z 30. apríla 2013 a

- porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 45/2013 a jeho uznesením z 18. júna 2014, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] vedené pod sp. zn. Rvp 13335/2014 a sp. zn. Rvp 13336/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 13335/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 8. októbra 2014 faxom a 10. októbra 2014 poštou doručené sťažnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 13335/2014 a sp. zn. Rvp 13336/2014, ktorými namieta

- porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 81/2013 a jeho uznesením z 30. apríla 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a

- porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 45/2013 a jeho uznesením z 18. júna 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka podala Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) návrh na vydanie platobného rozkazu. Okresný súd rozsudkom z 25. júna 2007 návrh zamietol.

Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením z 26. mája 2008 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Po vrátení veci rozhodol okresný súd rozsudkom z 19. januára 2009 tak, že zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny spolu s 12,32 % ročným úrokom z omeškania.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Proti rozsudkom okresného súdu a krajského súdu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 3 M Obdo 7/2010-268 z 31. októbra 2011 tak, že rozsudok krajského súdu č. k. 2 Cob 31/2009-229 z 22. októbra 2009 a rozsudok okresného súdu č. k. 34 Cb 320/2006-203 z 19. januára 2009 zrušil, konanie zastavil a vec postúpil na konanie Daňovému úradu Košice IV vzhľadom na to, že dospel k záveru, že nie je daná právomoc súdov.

Okresný súd následne rozhodol uznesením č. k. 34 Cb 320/2006-286 z 21. marca 2013 tak, že súdny poplatok za návrh nevrátil, aplikujúc § 13 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením č. k. 3 Cob 81/2013-298 z 30. apríla 2013 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil a zároveň pripustil dovolanie na otázku, či možno vrátiť súdny poplatok po uplynutí troch rokov od jeho zaplatenia, ak bolo konanie podľa § 11 ods. 1 druhej vety zákona o súdnych poplatkoch pre nedostatok právomoci súdu zastavené a vec bola postúpená príslušnému orgánu.

Sťažovateľka podala dovolanie na posúdenie právnej otázky vymedzenej v napadnutom uznesení krajského súdu, o ktorom „*pomerom hlasov 2:1*“ rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Obdo 45/2013 z 18. júna 2014 tak, že dovolanie odmietol.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu z 18. júna 2014 sťažovateľka (v sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 13335/2014, pozn.) ďalej uvádza:

«Sťažovateľka je toho názoru, že porušovateľ svojim postupom a rozhodnutím porušil jej právo na súdnu ochranu, podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Porušovateľ odmietol dovolanie sťažovateľky poukazom na ustanovenia § 239 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb... a konštatoval, že „otázka

vrátenia súdneho poplatku sa jednoznačne týka otázky posúdenia práva na náhradu trov konania, teda posúdenia uznesenia, v danom prípade právoplatného uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo o náhrade trov konaniam rozhodnuté.“

Sťažovateľa namieta skutočnosť, že vo vyššie označenej veci odvolací súd nerozhodoval o náhrade trov konania, ale o žiadosti o vrátenie súdneho poplatku. Vo vyššie označenej veci sťažovateľka nepodala dovolanie proti „právoplatnému uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo o náhrade trov konania rozhodnuté“, ale proti uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté o vrátení/nevrátení súdneho poplatku. O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení vydanom pod č. k. 3 M obdo 7/2010-268, zo dňa 31. 10. 2011, ktorým konanie zastavil a vec postúpil na konanie Daňovému úradu Košice IV.

Na základe vyššie uvedeného, je zrejmé, že Najvyšší súd Slovenskej republiky, posudzoval sťažovateľkou dovolaním napadnuté Rozhodnutie Krajského súdu, ako rozhodnutie súdu o náhrade trov konania. Podľa názoru sťažovateľky procesná situácia vo vyššie označenom konaní odlišná, pretože sťažovateľka nežiadala o náhradu súdneho poplatku, ale o jeho vrátenie, podľa príslušných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch.

Je pravdou, že ustanovenie § 137 O. s. p. definuje trovy konania ako „hotové výdavky účastníkov konania a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku...“, avšak v kontexte vyššie uvedeného, nie je možné na súdny poplatok nahliadať ako na jeden z hotových výdavkov účastníka konania, ktorý súd posudzuje pre účely priznania/nepriznania náhrady trov konania.

Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd nerozhodoval o náhrade trov konania, otázku v súvislosti s vrátením súdneho poplatku za vzniknutých okolností dôvodne považoval za otázku po právnej stránke zásadného významu a preto dovolanie pripustil. Sťažovateľka je toho názoru, že Najvyšší súd Slovenskej republiky mal dovolanie sťažovateľky meritórne prejednať, otázku vrátenia súdneho poplatku po zastavení konania z dôvodu nedostatku právomoci súdu právne posúdiť a s argumentáciou sťažovateľky na podrobne vysporiadať.»

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu z 30. apríla 2013 sťažovateľka (v sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 13336/2014, pozn.) uvádza:

«Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že v lehote troch rokov od konca kalendárneho roka, kedy bol súdny poplatok sťažovateľkou zaplatený, sa meritórny spor stále nachádzal v štádiu rozhodovania na súde druhého stupňa. Sťažovateľka v tom čase úspešne preukazovala svoje tvrdenia pred súdom a ak nedostatok svojej právomoci konať a rozhodnúť nevyslovil súd (ani odvolací súd), nemala sťažovateľka dôvod o právomoci súdu pochybovať. V tomto konaní sťažovateľka ani nemala možnosť získať späť zaplatený súdny poplatok, keďže súdy prvého a druhého stupňa vec prejednávali dlhšie ako je lehota podľa § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch. Sťažovateľka v tejto súvislosti namieta aj dĺžku súdneho konania, na konci ktorého bol vyslovený nedostatok právomoci súdu. Skutočnosť, že súdy prvého a druhého stupňa 5 rokov ignorovali vlastný nedostatok právomoci vo veci rozhodnúť, nemôže ísť v konečnom dôsledku na úkor sťažovateľky. Sťažovateľka nemala možnosť žiadnym spôsobom urýchliť postup a rozhodnutie súdu (súdov) a svojím konaním nikdy nespôsobovala neodôvodnené prieťahy v konaní. Sťažovateľka je tiež toho názoru, že vo vyššie označenom konaní, nejde o skutkovo náročnú vec, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že súd vykonával dokazovanie takmer výlučne prostredníctvom listinných dôkazov a preto je celková dĺžka konania, ktorá bez zavinenia žalobcu presiahla lehotu troch rokov (spolu 5 rokov), neopodstatnená a neodôvodnená.

Bez ohľadu na vyššie uvedené, sťažovateľka je toho názoru, že napriek tomu, že § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch neposkytuje možnosť vrátenia súdneho poplatku, ak od konca roka, v ktorom bol zaplatený, uplynuli tri roky, pre všetky prípady ustanovené v § 11 zákona o súdnych poplatkoch okrem späťvzatia, tak v prípade vrátenia poplatku z dôvodu vrátenia návrhu pre nedostatok právomoci nie je možné predmetné ustanovenie aplikovať. V prípade vrátenia návrhu pre nedostatok právomoci totiž podľa názoru sťažovateľky nárok na vrátenie súdneho poplatku vzniká dňom vyslovenia nedostatku právomoci súdu, pretože dotedy bol súdny poplatok zaplatený dôvodne.

Logicky žiadny nárok nemôže zaniknúť skôr ako vznikne, preto aj nárok na vrátenie súdneho poplatku z dôvodu vrátenia návrhu pre nedostatok právomoci súdu, mohol vzniknúť až vyslovením nedostatku právomoci súdu a zaniknúť najskôr uplynutím troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa mal poplatok vrátiť. Nevrátenie zaplateného súdneho poplatku z tohto pohľadu nemá oporu v zákone o súdnych poplatkoch a opiera sa výlučne o nepresné znenie ustanovenia § 13 ods. 3 zákona o súdnych

poplatkoch. Tento právny názor sťažovateľka opiera aj o judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - uznesenie sp. zn. 3 Obo 33/2000, ktoré je v úplnom rozpore s Napadnutým rozhodnutím.

Na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 33/2000, sťažovateľka poukazuje z toho dôvodu, že vyslovenie nedostatku právomoci súdu vo veci rozhodnúť, má pre žalobcu v kontexte vrátenia zaplateného súdneho poplatku, rovnaký dôsledok ako späťvzatie návrhu, a to zastavenie konania. Sťažovateľka nevidí dôvod na rozlišovanie, čo do vrátenia súdneho poplatku, medzi zastavením konania pre nedostatok právomoci súdu a pre späťvzatie návrhu. ...

„Ústavnému súdu je známa odlišná judikatúra najvyššieho súdu v skutkovo obdobných prípadoch, konkrétne uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 33/2000 z 24. februára 2000, v ktorom najvyšší súd logickou interpretáciou v tom čase platných zákonných ustanovení dospel k právnemu záveru, že aj napriek tomu, že ustanovenie § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch (v znení platnom v čase rozhodovania krajského súdu o nevrátení súdneho poplatku, pozn.) neposkytuje možnosť vrátenia súdneho poplatku, ak od jeho zaplatenia uplynuli tri roky, v prípade späťvzatia návrhu pred prvým pojednávaním treba vychádzať nielen z tohto ustanovenia, ale aj z odkazu § 11 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého má súd povinnosť vrátiť súdny poplatok v prípade späťvzatia návrhu pred prvým pojednávaním. Lehota podľa § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch teda začína plynúť od účinnosti procesného úkonu týkajúceho sa späťvzatia návrhu, lebo najskôr odvtedy vzniká poplatníkovi podľa § 11 ods. 3 prvej vety zákona o súdnych poplatkoch nárok na vrátenie poplatku, dovtedy bol súdny poplatok zaplatený dôvodne. Podľa názoru ústavného súdu nečinnosť všeobecného súdu nemôže ísť na vrub účastníkovi konania, ktorému svedčia účinky § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch (pred novelou zákona č. 621/2005 Z. z., ktorým sa mení a doplna zákon Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov).“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 312/2007 zo dňa 22. mája 2008)

Sťažovateľka v zmysle vyššie citovaného, poukazuje na skutočnosť, že neexistuje logický dôvod na rozličné posudzovanie vrátenia súdneho poplatku pri zastavení konania z dôvodu späťvzatia a zastavenia konania z dôvodu vyslovenia nedostatku právomoci súdu,

keďže účastník konania tak v jednom ani v druhom prípade nemôže ovplyvniť čas, ktorý uplynie od zaplatenia súdneho poplatku do zastavenia konania. Uvedené je podporované najmä skutočnosťou, že v oboch prípadoch, ide nečinnosť všeobecného súdu „na vrub účastníka konania“.

Podľa názoru sťažovateľky ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, má platiť pri zastavení konania (pre nedostatok právomoci súdu), bez ohľadu na čas, ktorý uplynul od zaplatenia súdneho poplatku, ak má z neho vyplývajúci právny následok zostať pre obidvoch účastníkov finančno-právneho vzťahu spravodlivý. Inými slovami, je neprípustné, aby právne postavenie jednej strany sa vo vzťahu k druhej strane zhoršilo a to v dôsledku rozhodnutia súdu (o nevrátení súdneho poplatku).»

Na tomto základe sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 30. apríla 2013 a porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 18. júna 2014, napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. aby zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ tiež žiadal, aby ústavný súd rozhodol o úhrade trov konania pred ústavným súdom.

II.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, v súlade s citovaným § 31a ods. 1 uvedeného zákona je však možné v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 13335/2014 a sp. zn. Rvp 13336/2014 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 30. apríla 2013 a porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 18. júna 2014

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, nepripojila k sťažnostiam relevantné rozhodnutia konajúcich súdov – napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 18. júna 2014, napadnuté uznesenie krajského súdu z 30. apríla 2013 a taktiež ani uznesenie okresného súdu z 21. marca 2013. V uvedenej podobe ústavný súd nemôže prerokovať sťažnosti sťažovateľky s prihliadnutím na to, že sťažovateľka namieta právne závery krajského súdu v spojení s okresným súdom a právne závery najvyššieho súdu, pričom ústavnému súdu nie je známe odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s okresným súdom) a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov v zákonom predpísaných náležitostiach, aký vyplýva z podaní sťažovateľky, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010).

Rovnako tak ústavný súd považoval za relevantné, že jediným predmetom napadnutých uznesení krajského súdu a najvyššieho súdu bola výlučne otázka vrátenia súdneho poplatku za návrh sťažovateľke ako navrhovateľke – t. j. išlo o otázku akcesorickú, ktorá priamo nesúvisela s konaním vo veci samej.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru týkajúcu sa rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania, podľa ktorej vo všeobecnosti platí, že pochybenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo, a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym

spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014). Uvedené závery možno aplikovať aj na rozhodovanie všeobecných súdov o vrátení súdneho poplatku podľa zákona o súdnych poplatkoch. Pre intervenciu ústavného súdu je takto v takýchto prípadoch nevyhnutná zvýšená intenzita namietaného porušenia označených práv. Táto okolnosť podľa ústavného súdu odôvodňuje aj prísnejšie posudzovanie splnenia zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti.

Uvedený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažností sťažovateľky bol dôvodom na ich odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie ústavný súd sťažovateľku na odstránenie nedostatkov sťažností nevyzýval, primerane aplikujúc § 5 ods. 2 OSP v spojení s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2016